

Ecaterina Petrescu Botoncea

CAMINO

drumul spre lumină

*din jurnalul unui
medic anestezist*

Prefață de Mihail Soare

Postfață de Doina Stoia

PREFAȚĂ: APOSTOLICEȘTE, SPRE REGĂSIRE..... 5

CUPA LUI ASCLEPIOS

PUTEREA DRAGONULUI.....	18
FRUNZE ACRIȘOARE.....	24
DECLINUL CLIPELOR.....	28
PACIENTUL TRIST.....	32
MIROS DE IASOMIE.....	33
FLUTURI CARE SE ARD.....	39
RAZE DE LUNĂ.....	43
BENZI COLORATE.....	48
DIN DEPĂRTĂRILE ACAȘE.....	53
GABRIEL ȘI SFÂNTUL IACOB.....	60
CARNEȚELUL DIMINEȚII.....	66
PUNCTE RĂZLEȚE.....	67
FRUMOASA EPIFANIE.....	71
PROFESOARA DE ENGLEZĂ.....	77
FRICA.....	79
IEDERA DIN MINTEA MEA.....	80
NEVĂZUTELE FORȚE.....	86
IMAGINI AMESTECATE.....	88

LUNA ȘI DOI PAȘI JUMATE

POPASUL DE ORANJADĂ.....	93
PE AICI ARȚARUL ARE CULOAREA VERDE.....	98
PRIMA LECȚIE.....	100
OMUL ÎN UNIVERS.....	104
TOIAGUL ÎNGERULUI.....	108

SUPA DE LINTE	111
PIATRA FILOZOFALĂ	112
PRINCIPII SACRE	114
SETEA	118
BUNICUL	122
SPIRIDUȘII NOPTII	137
BOABE DE GRÂU	140
NOȚI ALBE, FERESTRE DESCHISE	146
OAMENI ȘI CĂINI	149
PIATRA BUCLUCAȘĂ	151
ANATOMIA CLIPEI	159
VERS... ORI VIS... ORI ZBOR...	164
SUFLETE PRIMITOARE	165
SECRETUL ÎNSEAMNĂ DOAR SĂ ÎNȚELEGI... ..	169
CELE PATRU ADEVĂRURI	175
MI-RE-LA	182
LA GHERGHEF	199
PUPILE CONJUGATE ȘI NECONJUGATE	200
COPACUL VIEȚII	211
ÎNTÂLNIRI DE GRADUL ZERO	213
RAZE DE SOARE	220
MIRAJUL NUMIT TÂMPA	227
DOUĂ PLICURI	232
BUZUNARUL ALB	235
CADOUL	236
TROFEUL	238

CUVINTE INDIGO

IOANA	246
VALENTIN	253
PRIMA LECȚIE DE RELIGIE	264
MULȚUMESC LUI DUMNEZEU ȘI SPANIEI!	279
DIN NOU, ACASĂ	281
POSTFAȚĂ	291

Ora trei dimineața. Pașii mei nocturni, alunecând pe coridoarele spitalului, îmi răsună în urechi și în tâmplele oboșite. Alerg între etaje, saloane și bolnavi, fug între viață și moarte. Asta e menirea mea, o goană fără sfârșit, un drum fără oprire, urcuș și coborâș între pământ și cer, o alegorie între tulinic și clopot! Trec involburată pe lângă siluete prăbușite pe băncile de așteptare. Câte cărări, câte poteci, câte urme de pași... Gleznele mele trebuie să fie mai iuți decât gleznele ei iscusite, respirația mea, mai năvalnică decât respirația ei șuierătoare, atlet neobosit în apărarea iluziei de trăire în carne și oase! Voi plânge, sau voi râde după acest maraton al nopții? Pieptul meu va hohoti în lacrimi nevăzute sau se va bucura în necuprins? Fiecare dintre noi semnează zilnic câte un eveniment trist sau vesel. Suntem umbre în mișcare, intrări și ieșiri din infinit. Oboseala și bucuria îmi sunt nesfârșite, fiecare atom din carnea-mi plină de lut are nevoie de Lumina căreia Apostolii i-au spus Spirit, energie sfântă, fără de care nu suntem decât goană după vânt...

Liftul întârzie, ca de obicei! Urc scările gâfâind. Sunt inimi care se opresc și care trebuie repornite, sunt respirații agonice care au nevoie de oxigen și ochi care privesc spre zenit. Oameni necăjiți mă cercetează, ghemuiți lângă bocceluțele lor, stau sprijiniți de ziduri ori prăvăliți pe scaune reci... Ei păzesc alte ființe, și mai nefericite, frați, copii, părinți grav bolnavi sau chiar pe moarte! Ochii lor mă obligă să fug. Toată lumea strigă după ajutor! Dacă ar fi să ascuți cerul, ai asurzi... Îmi acopăr urechile cu mâna

Reși-mi repet, să-mi între bine în cap, fără lamentări, fără revoltă interioară, forța mea trebuie să fie conștiința datoriei, cu orice preț, dusă până la capăt. E un legământ sacru și vechi de mii de ani. Și pe bună dreptate! Cum îi șade tămăduitorului să se vaite în fața bolnavului? Să-i spună că și el are sufletul obosit? Sau să-i vorbească despre eliberarea spiritului atunci când trupul devine o povară fără remedii pe pământ? Cum să-i explice că viața și moartea sunt doi îndrăgostiți care tânjesc unul după celălalt, precum Orfeu și Euridice în infern, și că din contopirea lor se naște cea mai dulce muzică din univers, iar atunci când se aude cântecul suav al harfei, nimic nu i se mai poate împotrivi...

Mă privește îndelung în ochi, cu putere hipnotizatoare. Înțelege când am insomnii și trupul îmi este un seif gol și plin de coșmaruri care nu îmi aparțin... Îmi frec bine ochii și continui să alerg, abia ținând pasul cu propria respirație... O simt! E aici! Vicleană și abuzivă! În fiecare gardă cunosc prin ea o moarte și o înviere...

— Urgent la Neurologie. S-a stopat un pacient cu poliradiculo-nevrită!

— Nu e de acceptat! Tânărul acesta nu are voie să moară! Accelerați masajul, 100 pe minut, cu respirația unu la șase! Unu la zece! Unu la douăzeci! Ridicați patul! Adrenalină! Laringoscop! Sondă opt! Repetăm adrenalina! Nu așa! Mai jos masajul, pe stern! Bravo! A pornit cordul! Încărcați defibrilatorul! Bine! A intrat în ritm sinusal. Pupilele își revin. Coborâți nivelul de oxigenare! Bicarbonat și dopamină pe injectomat și cortizon cât cuprime... Strecurați și manitol pentru edemul cerebral! Și ochii pe monitoare!

— Aici centrala! De ce nu răspundeți? Vă caută UPU...

— Alo, ATI-ul? Suntem UPU! Avem o intoxicație voluntară cu organo-fosforice la gardă! Comă cu convulsii! Coborâți urgent! Și vedeți că mai avem un copil care respiră

prost, cu un corp străin în hipofaringe, se pare că e vorba de un bob de fasole... Am chemat și ORL-ul...

— Doamna doctor, sunteți chemată la sală! S-a terminat operația... Vă așteaptă pentru trezire!

Îl vreau pe Bach! Cineva spunea că, dacă lumea ar asculta *Fugile* lui Bach, nu ar mai avea timp să se îmbolnăvească...

Am rămas să asigurăm garda de urgență la trei zile, plus programul de zi în sălile de operație și la saloanele de Terapie intensivă. Bucuria profesiei stă să fie înghițită de epuizarea fizică, încăpățânată, netrebnică și neascultătoare, rebelă ca o stihie abătută peste un organism biciuit de efort prelungit. Mi-e rău, stomacul mi se strânge și simt că inima mi s-a mutat în ceafă. Trebuie să ajung într-un pat, să mă întind și să zac, măcar câteva minute...

Închid ochii, ca să rămân vie, să continui să iubesc și să mă împărtășesc Lumii, în felul meu minuscul...

Boarea dimineții mă prinde. Un motorăș dulce, ca o toarcere de pisică, mi se așază pe suflet. O propulsie lină mă ridică peste orizontul meu strâmt. Privesc de sus în jos, peste margini de lume, peste nori și abisuri montane. Carpații sunt mușuroaie de pietre, mările și oceanele sunt vise albastre, trec prin culorile curcubeului ca prin clipe. Un spațiu infinit, de cristale albe, strălucitoare, îmi inundă retina. Sunt fețe infinite ale Marelui Sine. Oamenii nu știu că infinitul e multiplicat în miliarde de variante, care suntem noi... Am trecut dincolo... O iubire imensă, plenară, aruncată peste întreg Universul îmi inundă spiritul. Calătoresc printre astre, minunându-mă de atâta pace, feerie și muzică a sferelor celeste. În beatitudinea imensității și a păcii, îl întâlnesc pe Dumnezeu, Desăvârșirea... Ating Eternitatea... Cât privilegiu! Oare pentru ce? Dar mintea, mintea geloasă pe spirit, în veșnica lor dualitate, mi-aduce aminte de Pământ, de obligațiile mele, de pacienții mei, de tânărul aflat pe ventilator a cărui respirație

Restă în puterea mea, de fiii mei, de scumpa mea nepoțică, de Foxi, micuța pechineză și de câinii mei lupi, care mă așteaptă în pragul casei, dornici de mângâieri... Nostalgia pentru lume învinge, vehicolul neștiut care m-a înălțat atât de sus, mă coboară, trecând prin aceleași spații, înapoi, pe patul din camera de gardă. Câtă bucurie simt în suflet și câtă înmiiată iubire... Soneria se declanșează, o nouă urgență mă cheamă, dar energiile îmi sunt așa de vii, de proaspete, de parcă aș fi o tânără stagiară, dornică să se ia la trântă cu moartea și să pretindă că o poate învinge...

Ceva în ființa mea se modifică. O vrajă, o chemare, un suspin... după acea iubire plenară, acea lumină, acel drum...

O voce mă strigă, „vino, povara mea-i ușoară și jugul meu e blând!” Iar eu alerg ca un fulg... În mine simt dorința de libertate, de aer curat, de pace...

Se luminează de zi... ciripituri vesele de vrăbiuțe iau cu asalt ferestrele deschise din saloane, înviorând terapeutic pacienți și personal de îngrijire...

Și dacă pe Pământ nu au prea mulți prieteni, medicii români au îngeri, care nu îi lasă să moară...

Am timp din belșug... secunde, minute, ceasuri și zile, ani și decenii... ce bogăție! Chiar dacă o fracțiune de timp am trăit închisă asemenea unei scoici în cochilia ei, suferința, morbidul, încordarea, dar și bucuria nesfârșită fiindu-mi adrese fixe în măruntaie, gândurile îmi zburdă libere pe coclauri... Am timp din belșug, timp în care îmi voi cânta zeul sau steaua nemuritoare ori poate izvorul de la margine de pădure... Ce vârstă am? Vârsta la care simți că poți fi mai puternic decât ai fost... vârsta pe care începe să ți-o dea înțelepciunea... vârsta la care nu mai accepți să-ți trăiască prietenii sau dușmanii viața și la care dorești o schimbare și o revelație...

Așa a început proiectul Camino, călătorie a pașilor mărunți și a spiritului spre Santiago de Compostela, dintr-o dorință profundă de primenire, de reorientare, de întoarcere pe dos a buzunarelor vieții, de descoperire a unui sens nou într-o existență neimportantă, de înălțare spre un ideal personal și colectiv, de autodepășire și de conversație cu Dumnezeu la El acasă! Proiectul Camino înseamnă că ceva nu mai merge, că eul meu interior e în mare suferință, că vreau să experimentez o altă relație cu lumea și cu Dumnezeu, de la egal la egal, de la inimă la inimă, în austeritate liber asumată, în respect și dragoste creștină desăvârșită. Vreau o pauză de suferință, vreau să-mi plesnească iar inima de bucurie, vreau o vreme să nu mai plâng... Dedublarea mea astrală a fost un dar divin și o invitație la meditație profundă, care cere penitență, dar și exprimarea ființei mele în bucurie pură prin inhalarea Cerului și a Pământului... Nu poți fi un tămăduitor real al nimănui, dacă te-ai îmbolnăvit pe tine însuși! Și pentru asta ai nevoie de El. Drumul pe care mi-l doresc este spre înțelepciune deplină, spre alchimia inimii și spre slava Lui. Întoarce-te suflete, la odihna ta, căci propulsia spre Cer ți-a făcut bine...

M-am întâlnit cu Doina și i-am spus ce simt și cum gândesc. Primăvara adulmecă pământul... Adierile de vânt cald peste ghiocei și toporași îmi înfloară respirația. O atmosferă de dulce blândețe mă cheamă să-mi descopăr adevărata ființă. Doresc un sabbat, o pauză în viața mea, un moment de meditație. Mi-e nespuse de dor de mine însămi. Am făcut ordine în cuferele vechi, unde am dat peste o eșarfă a mamei. Mirosul ei este atât de proaspăt, de puternic, de dulce... și ce mult a trecut de atunci! Îmi doresc o călătorie înapoi în timp, pe care să o savurez într-o liniște deplină. Vreau să-mi adun și să-mi înțeleg mica mea eternitate, înainte de a pași definitiv dincolo, chiar dacă mai este mult timp până atunci. Nimic nu trebuie să mă ia prin surprindere, căci ultima treaptă, a

Reș...
cărei feerie am degustat-o prin dedublarea mea astrală, trebuie meritată!

Am stabilit cu Doina că în luna septembrie să facem împreună pelerinajul spre Santiago de Compostela, 840 de km de mers pe jos, pornind din nordul Spaniei, aproape de frontiera cu Franța, pe așa numitul Camino francez, aripa Jaca-Sanguesa. Totul este programat de ea, pas cu pas, chiar mai mult decât mi-aș fi dorit.

Dar mai avem vreme. În ce cod secret al lumii pulsează gândurile noastre? Cuvântul iubire este un simbol al unei inimi mari în care locuim și noi, oamenii, și care este un hiperspațiu în trupul lui Dumnezeu. Pe acolo va trece călătoria noastră. Fără voie, întâmpin primăvara cu multă nostalgie, îmbinând mișcarea cu călătoria în timp. În lumina ochilor întâlnesc neîncetat alte lumini, probabil din marea Lumină a Lumii, de unde pornesc toate gândurile noastre...

Așez pe suflet puncte de sprijin. Nu sunt decât o schiță de viață în calea vânturilor...

PUTEREA DRAGONULUI

Catia, Cătălina mea, după ce am ajuns la ai mei, mi s-a făcut nespuse de dor de tine. Sunt mii de km care ne despart, iar vara mi se pare mult prea lungă să o pot suporta. Îți văd ochii în lacrimi. Plângi? Pe aici plouă, plouă de când am venit. Picură pe pervaz, zadarnic și intenționat, plouă cu gândurile mele și în fiecare gând ești tu și ochii tăi. Am citit cărțile pe care mi le-ai dat. Mi-a plăcut mai ales Despre eroi și morminte, a lui Ernesto Sabato. Mă simt ca un salcâm cocoșat peste această miercuri în care te caut și te aștept.

○

Rătăceam pe străzile orașului îmbrăcat în ceață, cu gândurile suspendate deasupra norilor lătăreți, așezați peste casele vechi și peste turnul cu o sută de trepte din mijlocul ruinelor. Se apropiiau, ca și acum, sărbătorile pascale și tânjeam la o primenire a spiritului, greu apăsător în ultimii ani de aceeași dilemă – a fi sau a nu fi aici și acolo. Purtam în mine un regret, ca un reproș înăbușit, despre viață și lume, umbre și destine pe care le influențam prin decizii, cu mintea mea, cu mâinile mele. Cât adevăr, câtă eroare? Puterea dragonului era puterea mea, răscolind printre viscere și reacții chimice, stropul de viață sau licărirea de moarte din spatele grilajului de suspine.

Se lăsa seara. O ploaie mărunță mi se așeza peste pleoape. Cu capul plecat, mă uitam la pantofii mei de lac, cum se udă și cum lucesc jucăuș printre stropii de apă. Peste tot, imagini. Răcoarea mă cuprindea fără să îmi alunge tulburarea. Vedeam chipurile răstignite ale bătrânilor agățați de ventilatoare, sau ale bolnavilor incurabili, cu privirile rătăcite spre zenit, incapabili să-și strige suferința și dorința de eliberare. Ce rost, ce rost, când totul e doar o trecere? De ce ne agățăm inutil de materie?

M-am oprit sub lumina unui felinar. Amurgul murise și eram în deplin întuneric. Mi-am deschis umbrela și am admirat o secundă dușul de ploaie în reflectarea luminilor de neon. Peste tot, suflete călătoare... Mintea mea voia să fugă, dar era copleșită de o destinație, de un drum. Și atunci, ridicând capul, am văzut, la doi pași de mine, imaginea bucuriei. Un domn înalt, cu ochi scăpărători și zâmbet larg de sub care ieșea la vedere o dantură cu smalț imaculat. Purta un fulgarin lung.

— Vă urmăresc de ceva vreme. Ați făcut ocolul parcului. Sigur nu vă confund! Mi-ați salvat viața, împreună cu ortopedzii. Arată cu mâna dreaptă spre umărul stâng, liber sub sacoul ascuns de ploaie... am înțeles. Am revăzut cu inima

Revenită toată scena și cărți

Eram foarte tânără și lucram de puțin timp ca medic anestezist la spitalul județean. Eram într-o gardă. În plină zarvă, se împingea un brancardier dinspre lift spre sala de operație. Pe buzele tuturor ședeau cuvintele: „tânăr” și „accident de muncă”. Un miros pătrunzător, de sânge crud, lână pârlită și pește fript răscolea atmosfera. În câteva minute toată echipa de halate albe era pregătită. Brațul stâng îi fusese prins într-o mașină rotativă, lăsând la vedere un membru strivit în întregime și un hematom imens la nivelul umărului, într-un amestec de țesut textil și uman. Pe coridor se auzea o spovedanie disperată: a fost doar o îmbrânceală din glumă!

Pacientul, palid, se exsanguina văzând cu ochii. Asistentele roiau în jurul lui, răspunzând comenzilor rapide: grup, sânge, plasmă, trei aborduri venoase, trusă de subclavie, trigger ketalar.

— O să mor, doamnă doctor? Dacă scap, o să vă aduc un crab din lacul Brătești. Sunt pescar amator. Iubesc pescuitul și marea. Am făcut armata la marină.

Ochii îi erau duși în fundul capului. Buzele uscate.

— În armată am învățat despre tot felul de accidente... o să mor, e ruptă o arteră mare, nu aveți cum să-mi opriți sângerarea...

— O să dormi și o să te trezești bine, ai să vezi! Și eu iubesc pescuitul. Când eram copil prindeam peștii cu mâna goală de sub scobitura tălpilor – păstrăvi aduși de apele repezi la vale – sau îi găseam pe sub lespezi în limpezimea de izvor a Sucevei. Când te vei trezi din anestezie, îți voi povesti mai multe.

Ochii albaștri ai tânărului alunecau spre somn. Lupta cu moartea poate fi un dans mai vijelios și mai dramatic decât moartea în sine, care te strânge, te sărută și te eliberează cu o suflare. Fața chirurgilor se umplea de broboane, instrumentele alergau ca sunetele pe claviatură, burduful aparatului de anestezie șiuiera sacadat, în timp ce soluțiile și drogurile alunecau

Camino, drumul spre lumină. Din jurnalul unui medic anestezist

pe vene, împinse de pompe și injectoare. A fost nevoie de scoaterea brațului din articulație. Cum aș fi putut să uit? Nu era timp de mai mult și de mai bine. Orice întârziere ar fi costat viața pacientului.

Eram tânără. Nu mă împrietenisem cu moartea. Orice înfrângere mă zgâlțâia cu putere. Am suferit de parcă mie îmi zburase brațul. Eu nu vedeam victoria, ci doar eșecul. Cum se va simți acest tânăr când se va trezi? Cred că era de vârsta mea, poate avea, ca mine, familie, copii. Am stat la capul lui, cu ochii pe monitoare, toată garda. Aveam motive să mă tem de întinderea sângerării spre torace.

La trezire mi-a zâmbit.

— Am pierdut brațul, nu-i așa?... Dar sunt viu! O să mă țin de cuvânt cu peștele!

După o lună, a venit. Radia de fericire. În mână ținea o sacoșă mare de rafie.

— Azi dimineață l-am prins. Încă e viu! Mi-ați salvat viața și nu o să vă uit niciodată! Dacă voi avea o fetiță, o va chema ca pe dumneavoastră și îi voi spune Cătălina.

Ochii îmi erau plini de lacrimi. Cum poți emana atâta bucurie, când ai pierdut atât de mult? Mi-a înțeles nedumerirea și mi-a răspuns, de data asta pierdut în gânduri:

— Mi-a rămas mai mult decât am pierdut. Pentru mine, ziua aceea a fost un salt în Paradis.

— Și, i-ați pus numele Cătălina?

— Da!

Am zâmbit îngândurată și m-am uitat la tâmplele lui încărunțite. Da, viața rămâne o enigmă, dar Sărbătorile Pascale mă găseau cu răspuns la o întrebare: dacă poți zâmbi și poți împăraștia bucurie, viața merită trăită oricum! În jurul meu, ploaia dansa. În viața de medic am cunoscut mulți oameni minunați, și am înțeles că drumul de la naștere spre moarte este un Camino la capătul căruia te pot întâmpina o

Resp. Catedrală în care bat clopotele și îmbrățișarea caldă a unui sfânt sau te poate aștepta un pământ pustiu și sterp, după cum știe să cânte sufletul fiecăruia dintre noi...

Mărturisesc, în Săptămâna Luminată!

Nu am știut câtă credință ascund în mine, rar am trecut pe la biserică, dar m-am întâlnit cu Dumnezeu pe drum. Ni s-au încrucișat privirile și destinul și am avut o mare revelație! Că sunt alături de Tatăl meu! Apoi, am convenit să facem echipă în sălile de operație și de terapie intensivă. Se pare că este Cel mai bun! Și pentru că El este Calea, El trebuie să fie și soluția! Doamne, te rugăm fierbinte, ajută-ne! Toată știința lumii este joacă de copii în fața Ta!

Am încercat să fac în fiecare zi câțiva kilometri pe jos, de acasă până la serviciu și înapoi. Aceasta înseamnă cam zece kilometri excursie zilnică, de mare ajutor pentru pregătirea mea fizică pe un drum de țară, cu multe poteci și cu vedere spre Masivul Bucegi, o adevărată înviore a simțurilor, numai că timpul limitat este o frână și o scuză pentru perseverența mea amorțită. Căldura verii, cu multe zile de caniculă, este o altă piedică în drumul meu, în timp ce mașina cu aerul ei condiționat, mă așteaptă ademenitoare în fața porții...

Sorbindu-mi cafeaua de dimineață, am privit o clipă răzleață prin geamul sufrageriei la războiul dintre veghe și somn, lumină și nemernicie, iubire și închistare, creație și disoluție, cântec și hăhăit hibernal, spectacol din care facem și noi parte, muzică primenită a fiecărui răsărit, înfruntând întunericul. Miserabila sămânță a solului dorește mereu să încalce principiul creșterii, al frumosului, al echilibrului ancestral. Pe strămbătate, pe zăluda războinică, pe matrafoanță o recunoști iute, nu e nici-nici, are urechi de bărbat și buze de femeie, e îndârjită, dominatoare și intrigantă, mereu revoltată,

Camino, drumul spre lumină. Din jurnalul unui medic anestezist

cusurgioaică, pândește pe la colțuri, zâmbește și te înjunghie pe la spate, îți dorește în vorbe binele, dar îți sapă găuri în potecă, e harnică și nerușinată pentru faptele ei care au un singur scop în sine, acela de a rămâne mereu la putere, vâltoare peste liniște, umbră în formă de coasă a întunericului și a ambițiilor noastre. Se hrănește cu fenomene otrăvitoare pentru ași menține vioiciunea... Ea știe că în mod strâmb se conduce lumea, un cutremur, o tornadă, un incendiu, un accident de mașină, o pneumonie... Nimic din ce e rău nu îi este străin. Străină îi rămâne doar iubirea de El... de noi... de ei... Ea nu este sfârșitul cel dulce, ea este agonia...

Și, totuși, războiul îi este mereu pierdut. În urma carului de tăciuni aprinși se ridică miracolul binelui, energie vindecătoare, Lumina Lumii, de aici sau de dincolo...

Când am terminat cafeaua, laptele dimineții acoperea întreg pământul. Vijelia căreia îi fusesem martor se oprise iar păsările cerului aduceau slavă unui nou început de zi. O trompetă ridica zorile. M-am uitat la ceas și am decis iute să las mașina în fața casei și să pornesc pe jos...

Draga mea, ai găsit un refugiu? Când o să-mi scrii, în sfârșit, că te simți bine? Eu am îmbrăcat halatul cel alb și beau din cupa încolăcită de șarpe a lui Asclepios. Pe aici, boala este destin, iar moartea, umbra care ne salvează de prăbușire...

o

Cel care speră, râde și iubește, se bucură de adevăr și știe să mângâie și să vindece fără greș, poate fi numit un demn urmaș al lui Asclepios, dar trupul meu plutitor este ciuruit în fărâme, poartă lacrimi de sânge care mi-au împroșcat halatul alb, are urme de plămâni, de oase, de crani, transplantări de speranțe, inimi și intestine prinse în ațe chirurgicale ori suflete agățate de ventilator, iar pașii mei, unul așezat în fața